

Een zegen op straat

Door Dirk Mechelse, uit het boekje 'De Engel met de gebarsten vleugel'

Het is een koude middag, ik kom uit een winkel en daar staat ze. Een jonge vrouw, aardig gezicht, beetje wit van de kou, het haar wat wild en ongekamd. Ze mist een paar tanden en in heel haar verschijning zit iets van een opgejaagd menskind.

Ik heb haar wel vaker in de stad gezien.

Dakloos, drugs?

'Mag ik u wat vragen?'

'Ja hoor,' zeg ik, wat doe ik? Geef ik haar wat of niet?

Ze wrijft haar handen over elkaar. 'De meeste mensen willen het niet omdat het zo koud is.

Maar mag ik u een gedichtje voordragen en dat u me daarna wat geeft? Als u het mooi vindt tenminste.'

Een onzekere blik.

Ik wil haar gedicht graag horen.

'Het heet *Voor een dag van morgen.*'

Ze sluit haar ogen, ze spreekt zacht, geconcentreerd:

*Wanneer ik morgen dood ga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.*

*Maar zeg het aan geen mens.
Ze zouden het niet geloven.*

Zomaar op straat twee mensen die van gedichten houden.

'Hans Andreus' zeg ik blij verrast.

Ze glimlacht. 'Mooi, hè.'

'Ja heel mooi. Waarom heb je dit gekozen?'

'Ik vond het mooi en ... mensen begrijpen niet zoveel.
Geloven zoveel niet.

Maar er is toch echte liefde?' Ze kijkt me onzeker aan.

'Ja er is echte liefde.' beaam ik.

'Dank u wel, dat u hebt willen luisteren.'

'Dank je wel voor het gedicht.'

Heel zacht klinkt haar stem.

'Wat zeg je?' Maar ze heeft zich al omgedraaid.

Ik kijk haar na en realiseer me opeens wat ze zei: 'God zegene u'.

Grote woorden zijn soms moeilijk hardop te zeggen.

Ik staar haar nog na.

